

DE ROEPING VAN ABRAHAM

PASTOR KEVIN SADLER

“De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal. (Gen. 12:1).

We hebben een keerpunt in Genesis 12. Het is een cruciale scheidslijn in de manier waarop God met de mensheid omging. Er schuilt een grote bedelingsbetekenis in de roeping van Abraham.

Gedurende de eerste elf hoofdstukken van Genesis hield God zich voornamelijk bezig met de aarde en de mensheid als geheel. Dit kan worden waargenomen door de verslagen van de schepping, de familie en generaties van Adam, de zondvloed in de tijd van Noach en de toren van Babel te lezen. Deze elf hoofdstukken laten ook zien dat, nadat de zonde in de wereld was gekomen, de mensheid in een neerwaartse spiraal terecht kwam en neigde naar corruptie, goddeloosheid en vernietiging.

Opmerking van de vertaler: De **zondvloed** vond plaats ca 1650 jaar na Adam en de **Toren Van Babel** ca 1825 jaar na Adam. **De roeping van Abraham** was ongeveer 2000 jaar na Adam. Eén en ander volgens de tijdlijn van Les Feldick. Zie bladzijde **9** voor volledige grafiek van Les Feldick.

Einde opmerking

Maar vanaf Genesis 12 lanceerde God een briljant plan om de mensheid te redden. Met deze passage vernauwt de focus van Genesis zich van de bredere geschiedenis van de mensheid naar die van één familie. En het verhaal van dat gezin gaat door in en door een groot deel van de rest van de Bijbel. Abraham werd geroepen om de stichter te zijn van die ene familie, de familie die het volk Israël zou worden.

GA UIT UW LAND

“Gen. 11:31: En Terah nam Abram, zijn zoon, en Lot, Harans zoon, zijns zoons zoon, en Sarai, zijn schoondochter, de huisvrouw van zijn zoon Abram, en zij togen met hen uit Ur der Chaldeen, om te gaan naar het land Kanaan; en zij kwamen tot Haran, en woonden aldaar.

“Gen. 12:1: “De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal. (Gen. 12:1).

Abraham woonde met zijn vader Terah in de stad Ur in het land van de Chaldeeën; zijn vrouw, Sara; en zijn neef Lot. Ur der Chaldeeën lag in het zuiden van Mesopotamië. Het was in die tijd een belangrijke en welvarende stad, gelegen aan de oevers van de rivier de Eufraat, dicht bij de Perzische Golf en nabij Basra in het hedendaagse Irak. Ur was ook een plaats van heidense afgoderij. In het boek Jozua lezen we dit:

“Toen zeide Jozua tot het ganse volk: Alzo zegt de HEERE, de God Israëls: Over gene zijde der rivier hebben uw vaders van ouds gewoond, namelijk Terah, de vader van Abraham, en de vader van Nahor; en zij hebben andere goden gediend. (Jozua 24:2).

Abrahams vader, Terah, was geen gelovige die zijn zoon Abram opvoedde met het geloof in de enige ware God. In plaats daarvan herinnerde Jozua Israël eraan dat hun voorvaders uit Ur kwamen, waar Abrahams vader en familie andere goden aanbaden.

De reden dat Abraham (die destijds Abram heette) met zijn gezin Ur, in het land van de Chaldeeën, verliet was, zoals Genesis 12:1 ons vertelt: *‘De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land, en*

uit uw maagschap ...". Een paar verzen vóór Genesis 12:1 zien we dat Abraham en zijn familie Ur al hadden verlaten en aan het einde van hoofdstuk 11 in Haran waren.

De verleden tijd, "had" in Genesis 12:1, betekent dat dit vers een flashback is naar de tijd dat Abraham nog in Ur woonde. Daar was God aan Abraham verschenen en had tot hem gesproken. Dit wordt bevestigd in de toespraak van Stefanus voor het Sanhedrin in Handelingen 7.

"2 En hij zeide: Gij mannen broeders en vaders, hoort toe: de God der heerlijkheid verscheen onzen vader Abraham, nog zijnde in Mesopotamie, eer hij woonde in Charran (Haran);³ En zeide tot hem: Ga uit uw land en uit uw maagschap, en kom in een land, dat Ik u wijzen zal. (Hand. 7:2-3).

Abrahams leven veranderde voor altijd toen God onverwachts aan hem verscheen en tot hem sprak in Ur. Toen God aan Abraham verscheen, riep God hem op om zijn "land...familie en...vadershuis" te verlaten, Gen. 12:1. Dit zijn drie niveaus van toenemende eisen, die van breed naar smal gaan. Abrahams 'land' was de regio waar hij woonde, zijn 'verwanten' waren zijn familieleden, verwanten en bredere familie, en zijn 'vadershuis' was zijn directe familie en thuis.

Gods roeping van Abraham was verder een roeping om zich af te scheiden van de corruptie en afgoderij om hem heen en in zijn familie in Ur, en om zich af te scheiden voor de levende God, zie 2 Kor. 6:17-18:

"17 Daarom gaat uit het midden van hen, en scheidt u af, zegt de Heere, en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal ulieden aannemen.¹⁸ En Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heere, de Almachtige.

God riep Abraham om zijn vaderland te verlaten en naar een ander land te verhuizen, "naar het land, dat Ik u wijzen zal", Gen. 12:1. God zei tegen Abraham dat hij Ur moest verlaten, maar aanvankelijk vertelde God hem niet waar hij heen ging! Hebréeën 11:8 bevestigt dit:

"Door het geloof is Abraham, geroepen zijnde, gehoorzaam geweest, om uit te gaan naar de plaats, die hij tot een erfdeel ontvangen zou; en hij is uitgegaan, niet wetende, waar hij komen zou.

God eiste geloof van Abraham, en God verlangde dat Abraham zijn hele leven zou ontwortelen en Gods leiding, door geloof, zou volgen. Later zou Hij Abraham de plaats laten zien waar hij heen moest

<p><i>"...hij keek verder dan de bezwaren, obstakels en voorspoed, en hij reageerde op Gods oproep en ging voorwaarts in geloof..."</i></p>

Over deze oproep wordt terecht gezegd: "Abraham werd gevraagd alles op te geven om Gods oproep te volgen. Wat zou u doen? Je bent in de bloei van je leven, je hebt een goede baan, een mooi spaarpotje, een huis dat je leuk vindt, vrienden die je bewondert, burens die je respecteren. Je bent een oprecht en waardevol onderdeel van de gemeenschap. Je hebt een goede toekomst voor je. Het laatste dat u wilt, is verhuizen. En nu wil God – die je net hebt ontmoet – dat je alles achterlaat. Je familie...je vrienden...je land...je huis...je bedrijf...je veiligheid."

Wat zou u doen? Roept God u tot de bediening om predikant te worden? Of misschien roept Hij jou naar het zendingsveld? Misschien roept Hij u om naar de Bijbelschool te gaan. Of voelt u een verlangen van God om als leraar in uw plaatselijke kerk te dienen, een Bijbelstudie te leiden of ouderling of diaken te worden? Als je eerste gedachte is: 'Ik kan het niet' of 'Ik ben niet gekwalificeerd', is dat een geweldige eerste stap! Want dan moet je, door geloof, op de Heer vertrouwen om verder te komen.

Er waren legitieme bezwaren die Abraham had kunnen maken en echte obstakels die overwonnen moesten worden toen God riep. In Ur blijven, waar hij zich op zijn gemak voelde, was voor Abraham het gemakkelijkst. Maar hij keek verder dan de bezwaren, obstakels en voorspoed, en hij reageerde op Gods oproep en ging in geloof voorwaarts, en als gevolg daarvan werd hij gezegend en werd hij een zegen voor anderen – net zoals wij dat in ons leven kunnen zijn als we de Heer dienen!

GODS BELOOFDE ZEGENINGEN

“Gen. 12:1-3: 1 De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal.2 En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen!3 En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.

God deed drie beloften van zegen toen Hij Abraham riep om Ur te verlaten. **Ten eerste** zei God: *“Ik zal u tot een groot volk maken ”*; **ten tweede**: *“Ik zal... uw naam groot maken”*; en **ten derde**: *“En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.*

Toen Abraham in Ur was, zegt Genesis 11:30: *“En Sarai was onvruchtbaar; zij had geen kind”*. Dus Abraham was kinderloos. Dus toen God beloofde dat Hij Abraham tot een vader van vele naties zou maken, en om Abraham te laten geloven dat hij kinderen en kleinkinderen zou krijgen en dat zijn vermenigvuldigde zaad een grote natie zou worden, was er een groot geloof voor nodig om God te geloven, zie Rom. 4: 17-21:

“17 (Gelijk geschreven staat: Ik heb u tot een vader van vele volken gesteld) voor Hem, aan Welken hij geloofd heeft, namelijk God, Die de doden levend maakt, en roept de dingen, die niet zijn, alsof zij waren;18 Welke tegen hoop op hoop geloofd heeft, dat hij zou worden een vader van vele volken; volgens hetgeen gezegd was: Alzo zal uw zaad wezen.19 En niet verzwakt zijnde in het geloof, heeft hij zijn eigen lichaam niet aangemerkt, dat alrede verstorven was, also hij omtrent honderd jaren oud was, noch ook dat de moeder in Sara verstorven was.20 En hij heeft aan de belofte Gods niet getwijfeld door ongeloof; maar is gesterkt geweest in het geloof, gevende God de eer; 21 En ten volle verzekerd zijnde, dat hetgeen beloofd was, Hij ook machtig was te doen.

God beloofde ook dat Abrahams naam groot zou worden. De belofte van een grote naam herinnert ons in deze context aan de Toren van Babel, waar ze zeiden: *“En laat ons een naam voor ons maken”* (Gen. 11:4). Babel ging over de plannen van de mens en zeiden driemaal: **“Laat ons”** (Gen. 11:3-4). De roeping van Abraham ging echter over de plannen van God, en God zei driemaal: **“Ik wil”** (*) (Gen. 12:2-3).

(*)—De Statenvertaling heeft slechts 2 keer **“Ik wil”**. De King James Bible heeft 3 keer: **“I will”**. Het zal ongetwijfeld de bedoeling zijn dat driemaal **“Laat ons”**, van de mensen, tegenover driemaal het **“Ik wil”** van God staat. Het getal “3” is, zoals u weet, een belangrijk getal!

“2 And I will make of thee a great nation, and I will bless thee, and make thy name great; and thou shalt be a blessing: 3 And I will bless them that bless thee, and curse him that curseth thee: and in thee shall all families of the earth be blessed”.

Degenen in Babel zochten zegen door hun eigen werk, los van God, omdat ze zelfzuchtig naam wilden maken, maar ze faalden totaal. God beloofde Abraham een grote naam als resultaat van het verlaten

van Ur en het vertrouwen op Hem, en toen Abraham gehoorzaamde, deed God voor Abraham wat degenen in Babel zo dwaas voor zichzelf probeerden te doen: God zegende Abraham en maakte zijn naam groot. Bescherming werd ook aan Abraham beloofd, waarbij God zei dat Hij degenen zou zegenen die Abraham zegenen en degenen zou vervloeken die hem vervloeken. Deze belofte werd specifiek aan Abraham gedaan, maar gold ook in bredere zin voor zijn nakomelingen via Izak en Jakob. We vinden hiervan voorbeelden in de Bijbel, zoals toen Potifars huis en heel Egypte gezegend werden vanwege Abrahams achterkleinzoon, Jozef. Later werd Egypte echter vervloekt omdat ze de nakomelingen van Abraham vervloekten toen ze in slavernij waren.

Niet alleen werd aan Abraham persoonlijke zegen beloofd, maar God beloofde hem ook een zegen te maken, zelfs tot het punt waarop alle families van de aarde gezegend zouden worden in Abraham en door zijn zaad, zie Gen. 18:18:

“Dewijl Abraham gewisselijk tot een groot en machtig volk worden zal, en alle volken der aarde in hem gezegend zullen worden?”

GODS PLAN VOOR ABRAHAM'S FAMILIE

Genesis 12:2-3 verklaard Gods zijn doel met de natie Israël: dat Israël een zegen zou zijn voor alle families op aarde. Dit was in het begin van het boek Handelingen Gods plan, en het zal na de Opname van de Kerk (1 Thess. 4:13-18) weer hervat worden, namelijk: dat één natie (Israël) een licht zou zijn voor alle andere naties, dat één familie een zegen zou zijn voor alle andere families op de aarde. God heeft altijd de hele wereld liefgehad, en dit plan had als doel de naties (volken) te bereiken en de naties naar de enige ware God, en de gepaste aanbidding van Hem, te leiden.

De roeping van Abraham helpt ons onze Bijbel te begrijpen als we dit plan van God en het belang van Zijn doel voor de natie Israël begrijpen.

Mozes diende onder dit plan.

De wet werd aan Israël gegeven zodat zij een zegen voor de naties zou kunnen zijn door een koninkrijk van priesters en een heilige natie te zijn (Ex. 19:6) die leefde, aanbad en diende volgens Gods wet, zie Deut. 28:1- 14:

“1 En het zal geschieden, indien gij der stem des HEEREN, uws Gods, vlijtiglijk zult gehoorzamen, waarnemende te doen al Zijn geboden, die ik u heden gebiede, zo zal de HEERE, uw God, u hoog zetten boven alle volken der aarde. 2 En al deze zegeningen zullen over u komen, en u aantreffen, wanneer gij der stem des HEEREN uws Gods, zult gehoorzaam zijn. 3 Gezegend zult gij zijn in de stad, en gezegend zult gij zijn in het veld. 4 Gezegend zal zijn de vrucht uws buiks, en de vrucht uws lands, en de vrucht uwer beesten, de voortzetting uwer koeien, en de kudden van uw klein vee. 5 Gezegend zal zijn uw korf, en uw baktrog. 6 Gezegend zult gij zijn in uw ingaan, gezegend zult gij zijn in uw uitgaan. 7 De HEERE zal geven uw vijanden, die tegen u opstaan, geslagen voor uw aangezicht; door één weg zullen zij tot u uittrekken, maar door zeven wegen zullen zij voor uw aangezicht vlieden. 8 De HEERE zal den zegen gebieden, dat Hij met u zij in uw schuren, en in alles, waaraan gij uw hand slaat; en Hij zal u zegenen in het land, dat u de HEERE, uw God, geven zal. 9 De HEERE zal u Zichzelfen tot een heilig volk bevestigen, gelijk als Hij u gezworen heeft, wanneer gij de geboden des HEEREN, uws Gods, zult houden, en in Zijn wegen wandelen. 10 En alle volken der aarde zullen zien, dat de Naam des HEEREN over u genoemd is, en zij zullen voor u vrezen. 11 En de HEERE zal u doen overvloeien aan goed, in de vrucht uws buiks, en

in de vrucht uwer beesten, en in de vrucht uws lands; op het land, dat de HEERE uw vaders gezwoeren heeft u te zullen geven.¹² De HEERE zal u opendoen Zijn goeden schat, den hemel, om aan uw land regen te geven te zijner tijd, en om te zegenen al het werk uwer hand; en gij zult aan vele volken lenen, maar gij zult niet ontlenen.¹³ En de HEERE zal u tot een hoofd maken, en niet tot een staart, en gij zult alleenlijk boven zijn, en niet onder zijn; wanneer gij horen zult naar de geboden des HEEREN, uws Gods, die ik u heden gebiede te houden en te doen;¹⁴ En gij niet afwijken zult van al de woorden, die ik ulieden heden gebiede, ter rechter hand of ter linkerhand, dat gij andere goden nawandelt, om hen te dienen.

De koningen van Israël regeerden onder dit plan.

De heerlijkheid van Israël in de dagen van koning David en koning Salomo maakte van Israël de zegen die God voor hen bedoeld had voor de families van de aarde, zie 1 Koningen 4:21 en 2 Kron. 9:22-27:

“1 Kon. 4:21: En Salomo was heersende over al de koninkrijken, van de rivier tot het land der Filistijnen, en tot aan de landpale van Egypte; die brachten geschenken, en dienden Salomo al de dagen zijns levens.

“2 Kron. 9:22-27: 22 Alzo werd de koning Salomo groter dan alle koningen der aarde in rijkdom en wijsheid.²³ En alle koningen der aarde zochten Salomo's aangezicht, om zijn wijsheid te horen, die God in zijn hart gegeven had.²⁴ En zij brachten een ieder zijn geschenk, zilveren vaten, en gouden vaten, en klederen, harnas, en specerijen, paarden, en muilezelen, van elk van jaar tot jaar.²⁵ Ook had Salomo vier duizend paardenstallen, en wagenen, en twaalf duizend ruiteren; en hij leide ze in de wagensteden, en bij den koning te Jeruzalem.²⁶ En hij heerste over alle koningen, van de rivier tot aan het land der Filistijnen, en tot aan de landpale van Egypte.²⁷ Ook maakte de koning het zilver in Jeruzalem te zijn als stenen, en de cederen maakte hij te zijn als de wilde vijgebomen, die in de laagte zijn, in menigte.

De profeten dienden onder dit plan.

God zond de profeten naar Israël om haar terug te roepen naar God en naar Zijn wet, zodat zij, door berouw, geloof en gehoorzaamheid, door God gezegend zouden kunnen worden en die zegen naar de naties zou kunnen gaan, zie Jer. 7:25-28 en 25:4-5:

“25 Van dien dag af, dat uw vaders uit Egypteland zijn uitgegaan, tot op dezen dag, zo heb Ik tot u gezonden al Mijn knechten, de profeten, dagelijks vroeg op zijnde en zendende.²⁶ Doch zij hebben naar Mij niet gehoord, noch hun oor geneigd; maar zij hebben hun nek verhard, zij hebben het erger gemaakt dan hun vaders.²⁷ Ook zult gij al deze woorden tot hen spreken, maar zij zullen naar u niet horen; gij zult wel tot hen roepen, maar zij zullen u niet antwoorden.²⁸ Daarom zeg tot hen: Dit is het volk, dat naar de stem des HEEREN, zijns Gods, niet hoort, en de tucht niet aanneemt; de waarheid is ondergegaan, en uitgeroeid van hun mond.

“Jer. 25:4-5: 4 Ook heeft de HEERE tot u gezonden al Zijn knechten, de profeten, vroeg op zijnde en zendende (maar gij hebt niet gehoord, noch uw oor geneigd om te horen);⁵ Zeggende: Bekeert u toch, een iegelijk van zijn bozen weg, en van de boosheid uwer handelingen, en woont in het land, dat de HEERE u en uw vaders gegeven heeft, van eeuw tot in eeuw;

De Heer Jezus Christus diende onder dit plan.

Christus kwam om van Israël een zegen en een licht voor de naties te maken. Daarom leerde Hij Zijn discipelen: *“Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls”*. (Matth. 15:24) en vertelde Hij Israël:

“Gij zijt het licht der wereld;.....”. (Matth. 5:14).

Mattheüs 1:1 herinnert ons eraan dat Jezus Christus *“den zoon van Abraham”* is. Uiteindelijk zullen alle naties op aarde gezegend worden door Jezus Christus, de zoon van Abraham, door middel van het wereldwijde koninkrijk van vrede dat Hij op aarde zal vestigen. Op een dag zal de Messias van Israël alles waar maken wat God voor haar bedoeld heeft, ter vervulling van Gods belofte aan Abraham in Genesis 12.

Petrus en de apostelen dienden onder dit plan.

Nadat hij de lamme man had genezen, predikte Petrus tot de mensen in Jeruzalem en zei tegen hen:

“25 Gijlieden zijt kinderen der profeten, en des verbonds, hetwelk God met onze vaders opgericht heeft, zeggende tot Abraham: En in uw zede zullen alle geslachten der aarde gezegend worden.26 God, opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus, heeft Denzelve eerst tot u gezonden, dat Hij ulieden zegenen zou, daarin dat Hij een iegelijk van u afkere van uw boosheden. (Hand. 3:25-26).

Degenen in de Verdrukking en het Millennium zullen onder dit plan dienen.

Na de Opname zal Genesis 12:2-3 (*) het plan zijn voor de periode van de Verdrukking en het Duizendjarig Koninkrijk. Op die dag zal Israël geroepen worden om een zegen te zijn om de naties naar Jezus Christus, de ware God, te leiden en om verlossing en leven in Zijn naam te vinden, zie 1 Petr. 2:9 en Openb. 1:6:

“Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht; (1 Petr. 2:9).

“En Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader; Hem, zeg ik, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen. (Op. 1:6).

(*)—*“2 En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen!3 En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.*

Het Lichaam van Christus dient NIET onder dit plan.

Nadat Israël viel, in haar ongeloof in Jezus Christus, en haar afwijzing van de bediening van de Heilige Geest, zette God haar tijdelijk terzijde en neemt, na de Opname van het lichaam van Christus, de draad met Israël weer op. Genesis 12:2-3 is niet Gods plan vandaag de dag. In plaats daarvan is het Gods plan dat de Kerk, het Lichaam van Christus, bestaande uit gelovige Heidenen en Joden, Zijn “licht” en gezanten/ambassadeurs voor Christus zullen zijn. Ons is de bediening van verzoening gegeven, 2 Kor. 5:18-21:

“18 En al deze dingen zijn uit God, Die ons met Zichzelfen verzoend heeft door Jezus Christus, en ons de bediening der verzoening gegeven heeft.19 Want God was in Christus de wereld met Zichzelfen verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende; en heeft het woord der verzoening in ons gelegd.20 Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: laat u met God verzoenen. 21 Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.

Wij zijn door God geroepen om de wereld in te gaan met het evangelie van genade, om het goede nieuws bekend te maken dat Christus stierf voor onze zonden en weer opstond, en dat iedereen van al zijn zonden gered kan worden door ALLEEN te geloven in Christus.

GELOOF EN GEHOORZAAMHEID

“4 En Abram toog heen, gelijk de HEERE tot hem gesproken had; en Lot toog met hem; en Abram was vijf en zeventig jaren oud, toen hij uit Haran ging. 5 En Abram nam Sarai, zijn huisvrouw, en Lot, zijns broeders zoon, en al hun have, die zij verworven hadden, en de zielen, die zij verkregen hadden in Haran; en zij togen uit, om te gaan naar het land Kanaan, en zij kwamen in het land Kanaan.6 En Abram is doorgetogen in dat land, tot aan de plaats Sichem, tot aan het eikenbos More; en de Kanaanieten waren toen ter tijd in dat land.7 Zo verscheen de HEERE aan Abram, en zeide: Aan uw zaad zal Ik dit land geven. Toen bouwde hij aldaar een altaar den HEERE, Die hem verschenen was. (Gen. 12:4-7).

God riep en Abraham gehoorzaamde in geloof. Nadat God in Ur aan Abraham was verschenen, reisden hij en zijn gezin vanuit Ur in Mesopotamië ruim 900 kilometer noordwestelijk naar Haran. De patriarch van de familie, Terah, de vader van Abraham, stopte vlak bij Kanaän en vestigde zich in plaats daarvan in Haran, Gen. 11:31:

“En Terah nam Abram, zijn zoon, en Lot, Harans zoon, zijns zoons zoon, en Sarai, zijn schoondochter, de huisvrouw van zijn zoon Abram, en zij togen met hen uit Ur der Chaldeen, om te gaan naar het land Kanaan; en zij kwamen tot Haran, en woonden aldaar.

Haran was een andere welvarende stad die aan een belangrijke handelsroute lag in het huidige Turkije, vlakbij de grens met Syrië. Het was een stad, net als Ur, die bekend stond om zijn afgoderij.

Abraham en zijn gezin bleven in Haran totdat zijn vader, Terah, stierf, Gen. 11:32:

“En de dagen van Terah waren tweehonderd en vijf jaren, en Terah stierf te Haran.

Na de dood van Terah handelde Abraham in geloof en vervolgde de reis naar het land zoals God hem leidde, Handelingen 7:4:

“Toen ging hij uit het land der Chaldeen, en woonde in Charran (Haran). En van daar, nadat zijn vader gestorven was, bracht Hij hem over in dit land, daar gij nu in woont.

Abraham vertrok uit Haran met zijn vrouw Sara en zijn neef Lot. Samen met hun bedienden vertrokken ze allen naar Kanaän, wat weer een lange reis was van ongeveer 650 tot 800 kilometer naar het zuidwesten.

Toen Abraham Kanaän binnenging, stopte hij een tijdje in Sichem, vlakbij het midden van het land. Hier “verscheen de Heer aan Abram” en zegende hem en zei tegen hem: *“Aan uw zaad zal Ik dit land geven”* (Gen. 12:7). Abraham was toen ongeveer 75 jaar oud (Gen. 12:4) en zijn vrouw was nog steeds onvruchtbaar, maar toch vertelde de Heer hem dat zijn “zaad” dit land gegeven zou worden. Er was geloof voor nodig om deze belofte te geloven.

Vers 6 (Gen. 12) wijst erop dat *'de Kanaänieten toen in het land waren'*, wat betekent dat zij destijds de bezitters van het land waren, maar Gen. 12:7 stelt dat de Heer aan Abraham verscheen om hem te beloven en te verzekeren dat dit land niet tot het land der Kanaänieten land zou behoren., maar voor het nageslacht van Abraham. Gods belofte aan Abraham betrof het toekomstige bezit van het land door zijn nakomelingen, Handelingen 7:5:

"En Hij gaf hem geen erfdeel in hetzelfde, ook niet een voetstap; en beloofde, dat Hij hem het zelve tot een bezitting geven zou, en zijn zede na hem, als hij nog geen kind had.

Aan Abraham werd zowel een grote natie, en het land, aan zijn zaad, beloofd, maar hij had voor geen van beide een uiterlijk bewijs. Hij kon alleen op God vertrouwen voor de vervulling van deze dingen.

Abraham werd naar dit land Kanaän geroepen, maar het werd hem pas verteld, nadat hij daar was aangekomen, dat zijn zaad het land zou krijgen. Het was niet de belofte van het land dat Abraham naar Kanaän bracht, maar alleen zijn geloof in God. Nadat hij in het land was aangekomen, zegende God hem en beloofde het land aan zijn zaad, het land waar vaak naar wordt verwezen als 'Het Beloofde Land'.

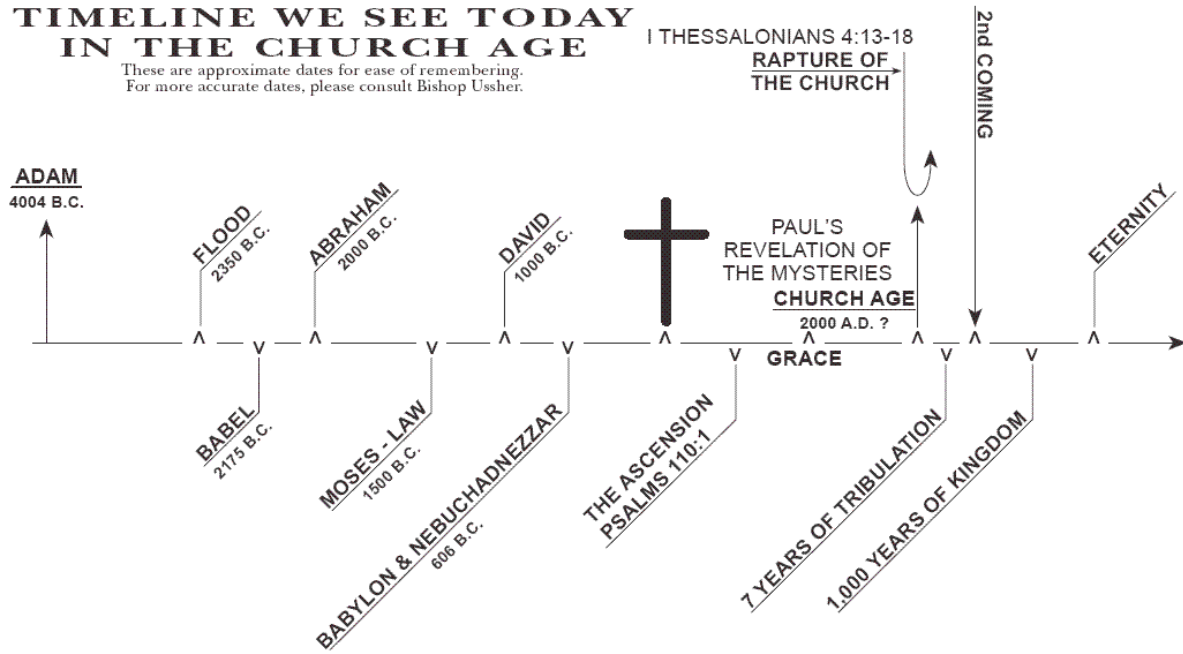
Het is ook belangrijk om te onthouden dat Mozes het boek Genesis schreef. En degenen die dit boek het eerst lazen waren de kinderen Israël 's in de dagen van Mozes, ze stonden op het punt bezit te nemen van het land dat God aan Abrahams zaad had beloofd. Het verslag van het sterke geloof van hun vader Abraham zou voor hen een grote bemoediging zijn geweest om in geloof te handelen en voorwaarts te gaan en het land in bezit te nemen.

Na de verschijning en belofte van de Heer aan hem bouwde Abraham een altaar voor de Heer. Toen we voor het eerst over hem lazen, woonde Abraham in Ur met al zijn afgoderij. Als we dit specifieke verslag besluiten, zien we dat Abraham de ware God in Kanaän aanbidt. God riep, Abraham gehoorzaamde en stapte uit in geloof. Toen Abraham arriveerde, zegende God hem, en Abraham aanbad God.

Abraham is een krachtig en groot voorbeeld, zo niet het grootste voorbeeld, van een man met geloof in de Bijbel, en hij daagt ons uit om te groeien in ons geloof in de Heer.

TIMELINE WE SEE TODAY IN THE CHURCH AGE

These are approximate dates for ease of remembering.
For more accurate dates, please consult Bishop Ussher.

"But when the fulness of the time was come, God sent forth his Son, made of a woman, made under the law, to redeem them that were under the law, that we might receive the adoption of sons.
Galatians 4:4,5